

A Kálmán Olga-jelenség

2018 május 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A politikusok helyett az újságírók váltak politikai aktorokká, ők diktálnak és kezdeményeznek.

Nem önmagában Kálmán Olga az érdekes. Hanem az a szerep, amelyet felvállal immár évek óta az ellenzéki médiában, először az ATV-ben, majd egy ideje már a Hír TV-ben. Elődje sok tekintetben Gyárfás Tamás volt.

Miről szól ez a szerep valójában, s milyen igény hívta életre?

Először is, amit Kálmán Olga és az őt követő kálmánolgák művelnek, az nem újságírás, hanem politikai tevékenység. Egy politikai tábor, esetünkben a jobb szó híján balliberálisnak mondott irányzat kiszolgálása, segítése, támogatása. De sokkal több is ennél: Kálmán Olga valójában egy intézmény lett; műsora leginkább egy politikai agytrösztre, politikacsináló műhelyre emlékeztet. Mondanom sem kell, hogy a Kálmán Olga-típusú, nagy nyilvánosság előtt zajló „műsornak” köze nincs az újságíráshoz. Sőt, bátran mondhatjuk, hogy ez nem más, mint az újságírószakma megcsúfolása és lejáratása.

Kálmán Olga eleinte csak egy politikai vonal hűségese kiszolgálója volt, később azonban fokozatosan vált a politikai oldal organizálójává, összekötő kapcsává, aki az esténként hozzá a dolgozó politizálás után fáradtan betérő baloldali balliberális politikusoknak megnyugvást, megbékélést hoz, néhány jó szót, szelíden kioktató tanácsot, vállon veregetést, időnként megfeddést az aznapi hibákért. Kálmán Olga szervilis újságíróból – nyilván tehetsége révén – valahogy kinőtte magát, s lett belőle a baloldal szellemi mecénása, producere.

Már-már komikus az, ami az utóbbi időszakban kialakult az Egyenesen Kálmán Olgával című műsor körül. A baloldali politikusok, Molnár Gyulától Varju Lászlón át, Szabó Tímeán keresztül mondjuk Ujhelyi Istvánig, Kunhalmi Ágnesig és tovább gyakorlatilag úgy hivatkoznak „Olgára”, mint egyfajta központi személyiségre: „az Olgának is elmondtam”, „az Olgánál jártam”, „az Olga is kérdezte” – ilyen és ehhez hasonló félmondatok hangoznak el nap mint nap a szájukból.

„Olga” lett számukra a kiindulópont, a mérce, a norma, akinek meg kell felelni. Kálmán Olga egyfajta orákulum a baloldali politikusok számára; az egész napi politikai tevékenységnek egyfajta betetőzése az a nagy és felemelő pillanat, amikor este a fáradt hölgyek és legények megjelenhetnek Olga stúdiójában, lehuppanhatnak a székre, és kiönthetik a lelküket neki, aki majd vagy megértő lesz, vagy szigorú, de mindig igazságos, megbocsátó és jóságos.

Várják, lesik „Olga” ítéletét aznapi ténykedésükről, bíznak és reménykednek benne, hogy megfelelnek az Olga nevű intézmény elvárásainak és követelményeinek. Az Olga-műsor egyszerre vállató- és gyóntatószék, de a feloldozás, a buksi megsimogatásának helyszíne is. Olyan hely, ahol az igaz balliberális politikus és közéleti szereplő megpihenhet, és olyan jól érezheti magát, mint anyja ölében a gyermek.

De persze Olga, aki nem újságíró, hanem politikai menedzser, teszi is a dolgát keményen, különösen választások idején. A kampányban mindent megtett azért, hogy rábírja az ellenzéki pártok politikusait a teljes összefogásra, mert pontosan tudta, hogy a győlt Orbán-kormány leváltása csak így képzelhető el. Így azután keveset dicsérte, annál többet bírálta, kritizálta és megfeddte az ellenzéki politikusokat, különös tekintettel a jobbikosokra és az LMP-sekre, de jutott kritika bőven az időnként hezitáló, elbizonytalanodó szocialista és DK-s politikusoknak is.

Amikor elernyedtek, felrázta őket, amikor durcáskodtak, lelki fröccsöt kaptak tőle, s Olga tette mindezt sziklaszilárdan, szinte robespierre-i megvesztegethetetlenséggel, kíméletlen következetességgel. Ne csodálkozzunk azon, hogy gyarló és valóban tehetségtelen balliberális politikustársai úgy néztek és néznek fel rá, mint egy istenre.

Már csak azért is, mert a csúfosan elbukott választás után is folytatta a baloldal számára áldásos tevékenységét, s az elmúlt három hétben is próbálta tüzelni kissé lepunnyadó, kedvüket vesztett, egymással is öltre menő elvtársait. Ezúttal azzal szította a tüzet, hogy vélhetően választási csalás történt; különböző dokumentumokat mutogatott a közönségnek, igyekezett ébren tartani a reményt, hogy nincs még vége semminek, jöhetnek a megismételt választások. Már a „hivatásos” politikusok is lassan belátták-belátják, hogy ez a hajó elment – persze a különös anyagból gyúrt Gyurcsányt leszámítva –, ám a mi Olgánk, pontosabban az ő Olgájuk még mindig nem adta fel a harcot.

De komolyra fordítva a szót: Kálmán Olga, illetve az ellenzéki médiumokban zajló kálmánolgaság rendkívül káros jelenség. Nem politikai szempontból elsősorban, mert annak hatástalanságát az április 8-i eredmények látványosan bizonyították, hanem az újságírószakma szempontjából, mégpedig kettős értelemben.

Egyfelől a kálmánolgaság lábbal tiporja az újságírószakma olyan etikai alapkövetelményeit, mint a pártatlanság, az objektivitás és a tárgyilagosság – minden olyan követelményt, amelyet az újságíró-iskolák bevezető óráin a hallgatók fejébe vernek. Most mondanám azt, hogy a kálmánolgaság nagyon távol áll a BBC és a CNN magas szakmai színvonalától, de ezt inkább úgy kell pontosítani, hogy nagyon távol áll az egykori – és sajnos nem a mai – BBC és CNN szakmai színvonalától. Mindez azért káros és kártékony, mert nagyon rossz példával szolgál a politikai újságírással kacéerkodó fiatalok számára.

Másfelől a kálmánolgaság az újságírás, a sajtó- és a médiatársadalomban, közéletben, politikában elfoglalt helyét is végtelenül torz irányba mozdítja el. A sajtó és a média ideáltipikus esetben közvetíti a civil társadalom, az állampolgárok és a politika, a hatalom között; demokráciákban természetes módon az állampolgárok oldalán áll, s a mindenkori kormányzat tevékenységét a hiteles tájékoztatás révén ellenőrzik. Ehhez képest az, ami a Kálmán Olga-féle műsorokban megmutatkozik, nem más, mint egy politikai oldal elfogult és egyoldalú szolgálata, vagyis a társadalom és a politika közötti közvetítés helyett a politikába való betagozódás, a politika részévé válása, ami valójában az etikus újságírás felszámolását jelenti.

Sőt, a kálmánolgaság még tovább is megy ezen, s nem pusztán kiszolgálja, hanem alakítja is a politikát. A politikusok helyett az újságírók és műsorvezetők válnak politikai aktorokká, ők diktálnak, ők kezdeményeznek, ők döntenek el, hogy mi a helyes és mi a nem helyes a társadalomnak. Vagyis átveszik a politikai funkciókat és annak helyébe ugranak.

Mindez persze nem pusztán magyar jelenség, sajnos a nyugat-európai, illetve a tengerentúli médiumokban is hasonló folyamatokat figyelhetünk meg. A nagynevű újságok és csatornák óriási befolyást gyakorolnak a közvéleményre, alakítják a politikai klímát, meghatározzák, hogy mi az elfogadható és mi a kiátkozandó értékrend. Így válik a globalizmus, a kozmopolitizmus, a multikulti meghatározóvá, így lesz a migráció szuper jó folyamat, így lesz a másság az egyetlen jó dolog a világon és sorolhatnánk. Ma már a CNN, a BBC, a CBC, a CNBC, az ARD, a ZDF, a nagy lapok és hírügynökségek nem objektív hírforrások, hanem közvéleményt formáló, illetve politikát csináló, sőt politikai intézmények.

Ez azonban nem felmentés, csak annyit jelent, hogy a nyugati médiában is hasonlóan káros folyamatok zajlanak a médiában, mint nálunk.

A XXI. században alapjaiban átalakul a sajtó és a média társadalomban betöltött szerepe, csak sajnos messze nem jó irányba.

A kálmánolgaság mint jelenség persze nem véletlen: a hazai balliberális ellenzék kiüresedett, szétesett, nem tud igazi alternatívát kínálni a választóknak az Orbán-kormányval szemben, nincsenek hiteles, karizmatikus politikusaik és pártjaik. Vákuum keletkezett tehát, amelyet ilyenkor valaminek be kell tölteni, s erre a feladatra vállalkozott többek között Kálmán Olga és az ellenzéki kereskedelmi média egyik része.

De ugyanehhez a jelenséghez tartozik a Soros-birodalomhoz köthető álcivil szervezetek, mozgalmi aktivisták felbukkanása és intenzívvé váló tevékenysége, valamint a nemzetközi szervezetek, köztük az uniós bürokrácia fellépése az Orbán-kormány ellen. Mindezek tehát részben pótcselekvések, amelyek megpróbálják a tehetetlenné váló balliberális pártok és politikusok helyett elvégezni az ellenzéki munkát.

A Kálmán Olga-féle jelenségnek tehát világos okai vannak, de nagyon veszélyes a demokráciára nézve. Már csak azért is, mert a demokráciában a fékek és ellensúlyok rendszere valóban fontos alapkövetelmény, amelyben nagy szerepe van a közvetítő, tárgyilagos sajtónak, médianak. Márpedig a kálmánolgaság az utóbbtól bitang nagy távolságra van.

Fricz Tamás

A szerző politológus

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló